

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 0 Ps 881250 24 Pž
Sarajevo, 23.10.2024. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Jasmine Muratović, kao predsjednika vijeća, Jasenke Potogije i Amela Selimović Fazlagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja "MP PANDUREVIĆ" d.o.o. M. koga zastupa punomoćnik Đorđe Dimitrijević, advokat iz Banja Luke, protiv tuženog "MESSER TEHNOPLIN" d.o.o. S., ul. R., S. koga zastupa punomoćnik Feđa Dupovac, advokat iz Sarajeva, radi naknade štete, vrijednost predmeta spora 107.131,27 KM, odlučujući o žalbi tuženog, podnijetoj protiv presude Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 881250 20 Ps od 10.11.2023.godine, nakon održane rasprave pred drugostepenim sudom i sjednice vijeća od 23.10.2024. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba se uvažava, pa se prvostepena presuda preinačava u pobijanom dijelu (stav I i III izreke) tako što se odbija tužbeni zahtjev kojim je traženo da tuženi tužitelju na ime naknade štete isplati ukupan iznos od 56.293,77 KM sa zakonskim zateznim kamatama i to:

- na iznos od 1.191,06 KM počev od 10.08.2019. godine pa do konačne isplate,**
- na iznos od 37.499,13 KM počev od 01.08.2019. godine pa do konačne isplate,**
- na iznos od 17.603,58 KM počev od 19.09.2019. godine pa do konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 8.166,71 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.11.2023.godine, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana, kao neosnovan.**

Obavezuje se tužitelj da tuženom naknadi troškove prvostepenog i drugostepenog postupka u iznosu od 9.495,18 KM, u roku do 30 dana, od prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade štete isplati ukupan iznos od 56.293,77 KM sa zakonskim zateznim kamatama i to:

- na iznos od 1.191,06 KM počev od 10.08.2019. godine pa do konačne isplate,
- na iznos od 37.499,13 KM počev od 01.08.2019. godine pa do konačne isplate,
- na iznos od 17.603,58 KM počev od 19.09.2019. godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana. (stav I)

U stavu II odbijen je tužbeni zahtjev, kojim se potražuje obavezivanje tuženog da tužitelju na ime naknade štete i to na ime umanjene dobiti isplati iznos od 50.837,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.08.2019. godine pa do konačne isplate.

Stavom III, obavezan je tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.166,71 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.11.2023.godine, pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana.

Protiv prvostepene presude (stav I i III) tuženi je blagovremeno izjavio žalbu iz svih zakonskih razloga.

U žalbi navodi da prvostepena presuda ne sadrži obrazloženje o svim navodima, što predstavlja povredu odredbe člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, uslijed čega se ista ne može u cijelosti ispitati.

Sud je počinio i povredu člana 8. Zakona o parničnom postupku, jer nije sve dokaze pravilno cijenio pojedinačno i u vezi jedan s drugim, uslijed čega je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Sud je propustio pravilno utvrditi činjenično stanje i na osnovu istog pravilno primijeniti odredbe o teretu dokazivanja na stav I ožalbene odluke.

Shodno navedenom, tuženi navodi da su zaključci prvostepenog suda da je tužitelj provedenim dokazima dokazao navodni kvar na mašinama, „štetu“ i uzrok istog, potom odgovornost tuženog su potpuno neutemeljeni.

Navedeno posebno jer je vještak, kao stručno lice, istakao da na predmetnim mašinama „nije došlo do kvara“ već do zastoja, da je tuženi „stručno i u skladu sa tehničkim propisima i preporukama proizvođača navedenih lasera uradio gasnu instalaciju“, odnosno da je sve urađeno „u skladu sa tehničkim preporukama i pravilima struke, počev od samog načina zavarivanja, čišćenja i propuhivanja same instalacije, prije prvog puštanja mašine u rad“.

Međutim, sud navedeni stav i iskaz vještaka kao stručnog lica zanemaruje u pogledu utvrđivanja odgovornosti tuženog.

Smatra i da su iskazi svjedoka pogrešno ocijenjeni, a žalbom se pobija i odluka o troškovima postupka.

Kako tužitelj nije dokazao niti osnov (uzročno posljedičnu vezu između radnji tuženog i štete na stani tužitelja) niti visinu tužbenog zahtjeva (osnov za dokazivanje visine nastale štete ne može predstavljati faktura trećeg lica), to je predložio je da ovaj sud žalbu uvaži i preinači presudu u pobijanom dijelu na način da tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti, odnosno da pobijanu presudu ukine u pobijanom dijelu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, kao i da tužitelja obaveže da tuženom nadoknadi troškove prvostepenog i drugostepenog postupka.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, kao i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), drugostepeni sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prvostepeni sud je utvrdio da su tužitelj i tuženi bili u poslovnom odnosu, tako što je između istih ugovorena prodaja i isporuka plina od strane tužitelja i dostavljanje istog u skladišta tuženog. Ugovor o prodaji plinova je zaključen 07.03.2018. godine, na period od 2 (dvije) godine.

¹ Službene novine Federacije BiH 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15.

Shodno zaključenom ugovoru tuženi je imao obavezu plinove ugovorenog kvaliteta isporučivati u baterijama ili putem paletnog tanka.

Osim ugovorene kupoprodaje plinova, tuženi je izvršio tužitelju izgradnju instalacija, centralni razvod za argon i argonsku mješavinu. U vezi predmetnih instalacija nije bilo prigovora i reklamacija od strane tužitelja.

Tužitelj je od proizvođača Trumpf, kupio tri mašine-lasera i to Trumpf TCL 3050-5 kW broj A0230a0286; Trumpf TCL 3050-5 kW broj A0230A149; Trumpf TCL 6030-broj 13 1044, od kojih je prva kupljena 2014. godine.

Rezanje laserom, podrazumijeva rezanje materijala laserskim zrakama, a prilikom rezanja upotrebljavaju se različite vrste inertnog plina.

Parnične stranke su dogovorile i izradu i montažu gasne instalacije. Tužitelj je navedeni posao povjerio tuženom, zbog postojeće poslovne saradnje.

Cilj montaže gasne instalacije je bila centralizacija, odnosno da se sa jednog mjesta plinom napajaju sve mašine (tri lasera i jedna plazma).

Ugovor o montaži gasne instalacije nije zaključen, što znači da parnične stranke pismenim putem nisu definisale svoje obaveze i odgovornosti, kao i uslove u pogledu izgradnje i montaže gasne instalacije.

Tok dogovora, kao i obaveze, oko izrade gasne instalacije, prvostepeni sud je utvrdio na osnovu iskaza saslušanih direktora parničnih stranaka, kao i svjedoka, pa je zaključio da su na međusobnim sastancima, predstavnicima tuženog detaljno data objašnjenja i upute u pogledu cijevi (da cijevi moraju biti odmašćene, bez uključaka masnoće, da se zavaraju formir gasom...) i gasne instalacije. Tehnička služba tuženog sačinila je tehničko rješenje i predmjer radova za instalacije, kojim se tuženi rukovodio u postupku izrade i montaže.

Direktor tužitelja je iskrižao određene stavke u predmjeru radova („ispitivanje instalacija“ , „usluge inženjeringa i izrada tehničke dokumentacije“ i stavka za regulatore), što je tuženi prihvatio, a o svom trošku je ipak postavio regulatore.

Utvrđeno je da je obaveza tuženog bila da postavi cjevovode, da spoji regulatore pritiska i da dođe do ventila sa cjevovodom, a tužitelj je trebao da plati cjevovode, odnosno da plati samo materijal.

Radovi su izvođeni po skicama, koje je sačinio O. D., uposlenik tuženog.

U maju 2019. tuženi je ispostavio servisni nalog i to 07. i 08. i 15. i 16. maja, u kojima su navedene izvršene radnje i usluge, kao i ugrađeni materijal (bakrene cijevi, nosači, ventili, regulatori...) sa vrstom i količinom materijala, a koje naloge je ovjerio tužitelj, te je servisnim nalogom od 15. i 16. maja 2019.godine, tužitelj potvrdio da su radovi u potpunosti završeni, bez primjedbi.

Tuženi je nakon završetka montaže gasne instalacije, prije samog puštanja u pogon izvršio propuhivanje gasne instalacije inertnim gasom azotom radi izbacivanja eventualnih nečistoća iz instalacije, te je nakon čišćenja gasna instalacija puštena u pogon 15.05.2019. godine.

Po završetku gasne instalacije izvršeno je spajanje mašina i iste su radile oko mjesec dana te su nastali problemi jer mašine nisu sjekle kako treba, iste nisu rade u punom kapacitetu, te su nastali i kvarovi na mašinama.

Filteri su bili puni uključaka, crne prašine, komadića bakra, te je tuženi nakon nastalih problema izvršio pročišćavanje i nadogradnju instalacija sa dodatnim filterima, nakon čega su problemi riješeni.

Mašine su bez problema radile do 18.07.2019. godine, kada je ponovo nastao problem sa laserima, na način da nisu radili u punom kapacitetu, da su se javljali loši rezovi na laseru i dr.

Tuženi je još dva puta izvršio propuhivanje cjevovoda i to 01. i 04. augusta 2019. godine, te je naknadno tuženi ugradio na svaki izlaz prema laseru dodatni mikrometerske filtere F11, nakon čega se problem uspješno riješio.

Imajući u vidu iskaze svjedoka zaključeno je da su problemi sa laserom prouzrokovani prljavštinom, tačnije u gasnom cjevovodu koji je postavio tuženi stvarale su se čestice, nečistoće bakrovog oksida, zbog kojih čestica je tuženi izvršio naknadno propuhivanje i ugradnju filtera F11.

Vrsta plina i čistoća plina koja je isporučivana nije bila od uticaja na rad predmetnih lasera. Tuženi je znao da kroz cjevovod koji je instalirao prolazi kisik O₂, čistoće 2.6, i azot N₂ čistoće 4.6, pa je tuženi kao stručno pravno lice bio dužan postupiti sa povećanom pažnjom, pažnjom dobrog stručnjaka u skladu sa članom 18. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima² (u daljem tekstu ZOO), te je prilikom postavljanja gasne instalacije trebao uzeti u obzir i ugradnju filtera F11 na cjevovod ispred lasera, znajući za mogućnost pojave nečistoća bakrovog oksida koji nastaju kao posljedica hemijske reakcije koja se javlja pri kontaktu bakra i kiseonika, a ne dodatno nakon puštanja cjevovoda u funkciju postaviti predmetni filtere, koje tuženi i nije naplatio.

Nečistoće, koje su nastajale u cjevovodima koje je izradio i montirao tuženi, prolazile su u spojene cjevovode, lasere, te su iste oštetile dijelove lasera, filtere, ventile i sočiva na laserima, zbog čega je tužitelj bio primoran iste zamijeniti.

Ukupan iznos koji je tužitelj platio dobavljačima, po ispostavljenim računima, na ime zamjene dijelova, je utvrđen na osnovu nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke i isti iznosi 56.293,77 KM, a što je tužitelju i dosuđeno na ime naknade štete u smislu člana 154. i 155. ZOO-a, jer je sud utvrdio da je tužitelj zbog nečistoća koje su prodrle iz cjevovoda, koji je postavio tuženi, pretrpio štetu na svojim laserima na način da je morao izvršiti nabavku i zamjenu oštećenih dijelova.

Dio tužbenog zahtjeva, kojim se traži izgubljena dobit u iznosu od 50.837,50 KM, odbijen je primjenom člana 189. stav 3. ZOO-a, u vezi sa članom 123. i 126. ZPP-a, a navedeni dio izreke (stav II) nije predmet žalbenog postupka.

Na raspravi zakazanoj pred drugostepenim sudom u smislu člana 217. stav 2. ZPP-a, a održanoj dana 23.10.2024. godine, ponovo je saslušan vještak mašinske struke Almir Jusić, te su uz saglasnost punomoćnika parničnih stranka pročitani svi materijalni dokazi, kao i nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke, kao i njegovo izjašnjenje, potom iskaz direktora tužitelja D. P. (Zapisnik od 13.06.2023. godine) i iskazi saslušanih svjedoka i to Č. A. i O. D. (Zapisnik od 27.09.2023. godine) i svjedoka B. M., M. S., B. S., M. M. i G. A. (Zapisnik od 27.06.2023. godine).

² ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89) i ("Službeni list R BiH", br. 2/92, 13/93 i 13/94) i (Službene novine FBiH br. 29/03 i 42/11)

U konkretnom slučaju u cilju pravilnog odlučivanja o tužbenom zahtjevu, ključno je bilo utvrditi da li između radnji tuženog koji je vršio ugradnju gasne instalacije i štete na strani tuženog, koja se ogleda u zamjeni oštećenih dijelova na laseru, postoji uzročno posljedična veza.

Navedeno znači da li je tuženi obavio sve svoje dogovorene radove, u skladu sa pravilima struke, kao i u skladu sa dogovorom sa tužiteljem, pa samim tim da li postoji njegova odgovornost za činjenicu da su se određeni dijelovi lasera pokvarili.

Shodno navedenom, bilo je potrebno utvrditi šta je tačno bio uzrok nastanka oštećena na laserima, koje su to bile obaveze tuženog prilikom ugradnje/montaže gasne instalacije, odnosno da li je isti nešto propustio da uradi što je trebao i da li je upravo zbog radnji ili propusta na strani tuženog, tužitelj pretrpio štetu, koju je tuženi dužan nadoknaditi.

U toku postupka, pravilno je utvrđeno, a što i nije bilo sporno, da su se parnične stranke nalazile u poslovnim odnosima, te da su do ovog spornog događaja imali dobru saradnju. Poslovna saradnja se odvijala tako što je tužitelj od tuženog kupovao plin, koji mu je između ostalog služio i za rad laserskih mašina.

Kada se ukazala potreba da se izvrši ugradnja gasne instalacije za lasere, kako bi se sa jednog mjesta plinom napajale sve mašine, tužitelj je za navedeni posao angažovao tuženog. Navedeni posao je dogovoren usmeno, tako da su se okolnosti istog, kao i prava i obaveze parničnih stranka, mogle jedino utvrđivati na osnovu iskaza svjedoka.

Shodno tome, ovaj sud prihvata kao pravilne zaključke prvostepenog suda, kroz prihvatanje iskaza direktora i svjedoka, koji su dovedeni u vezu sa materijalnim dokazima, da su tuženom date jasne upute na koji način treba da izvrši posao (da postavi cjevovode, da spoji regulatore pritiska i da dođe do ventila sa cjevovodom), da je tuženi sačinio tehničko rješenje, skice po kojima su izvođeni radovi i predmjer radova za instalacije, kao i da tužitelj nije prihvatio da se izvrši ispitivanje instalacija, usluge inženjeringa i izrada tehničke dokumentacije, kao i stavku vezanu za regulatore.

Na osnovu servisnih naloga iz maja 2019.godine, pravilno je utvrđeno da je tuženi u potpunosti izveo dogovorene radove, obzirom da je navedeno i tužitelj potvrdio potpisom radnih naloga.

Nakon završetka montaže gasne instalacije, tuženi je izvršio propuhivanje gasne instalacije inertnim gasom azotom radi izbacivanja eventualnih nečistoća iz instalacije, te je nakon toga gasna instalacija puštena u pogon 15.05.2019. godine.

Po završetku gasne instalacije izvršeno je spajanje mašina i iste su radile oko mjesec dana, nakon čega su nastali problemi jer mašine nisu sjekle kako treba i nisu radile u punom kapacitetu.

Nakon što je tuženi ugradio na svaki izlaz prema laseru dodatni mikrometarske filtere F11, problem se uspješno riješio.

U pogledu uzroka nastanka problema u radu lasera, vještak mašinske struke, tokom prvostepenog postupka dao je hipotetičke mogućnosti, bez konkretizacije uzroka (nalaz i mišljenje, kao i zapisnik od 04.04.2023. godine), pri čemu je ostao i na raspravi pred drugostepenim sudom izjavivši da nije u mogućnosti da konkretizuje tačan uzrok problema u radu lasera.

Međutim, bez obzira na činjenicu što se vještak nije mogao izričito izjasniti o uzroku nastanka problema u radu lasera, a imajući u vidu ocjenu ostalih provedenih dokaza, ovaj sudu prihvata utvrđenje prvostepenog suda, odnosno zaključke koje je donio na osnovu iskaza svjedoka, kao i ocjene materijalne dokumentacije, a to je da su problemi sa laserom prouzrokovani prljavštinom, odnosno da su se u gasnom cjevovodu stvarale nečistoće bakrovog oksida, koje čestice su eliminisane naknadnom ugradnjom filtera F11.

Shodno navedenom, postavlja se pitanje da li je u smislu člana 18. ZOO-a, tuženi prilikom obavljanja svoga posla/montiranja, bio dužan izvršiti dodatnu ugradnju filtera F 11, na svakom izlazu prema laseru, odnosno da li navedeno uobičajeno, da li je po redovnom toku stvari tuženi kao stručno lice koje je vršilo montažu gasne instalacije znao i moralo znati da su navedeni filteri neophodni, da li je morao na isto ukazati tužitelju ili je pak propustio u premjeru radova, kao i drugim tehničkim dokumentima da predvidi ugradnju filtera, koja je bila nužna, u cilju zaštite mašina od oštećenja.

Na navedena pitanja odgovore je dao vještak mašinske struke, koji je i angažovan u ovom postupku u smislu člana 147. ZPP-a i koji je u konkretnom slučaju kao stručno lice jedini i bio ovlašten da utvrđuje ispravnost instalacije koju je izvršio tuženi.

Imajući u vidu rješenje od 13.10.2022. godine, na osnovu koga je određen zadatak vještaku, isti je izradio nalaz i dao mišljenje, te je i saslušan na glavnoj raspravi pred prvostepenim sudom, kao i na raspravi pred drugostepenim sudom.

Vještak je na licu mjesta izvršio pregled instalirane gasne instalacije, te je konstatovao da su gasne instalacije urađene u skladu sa tehničkim propisima, da je montaža izvršena prema preporukama proizvođača lasera, da je gasna instalacija opremljena svim potrebnim elementima (regulator pritiska, blokventilima, mjernim uređajima...) i da u ugrađenom regulatoru pritiska ima i filter kroz koji gas mora proći s ciljem sprečavanja eventualnih nečistoća koje dolaze iz baterije odnosno tanka gdje su plinovi smješteni.

Na strani 22. alineja 8. nalaza konstatovano je da nečistoće koje nastaju u gasnoj instalaciji (bakrov oksid) nisu rezultat loše urađene instalacije, već posljedica hemijske reakcije koja se javlja pri kontaktu bakra i kisika.

Naveo je i da montirani cjevovod imao sva svojstva za upotrebu zbog čega je isti i ugrađen, a da sama ugradnja naknadnog filtera nije u vezi sa konkretnom montažom cjevovoda.

U pogledu činjenice da li je isto tuženi mogao predvidjeti i da li je ugradnja Filtera F11 bila nužna i da li je istu tuženi morao ugraditi, te da li se je sa stručne strane morao znati ili po redovnom toku stvari očekivati da je taj filter potreban, vještak je naveo da tuženi nije mogao i nije trebao da predvidi ugradnju bilo kakvih dodatnih filtera (konkretno F11) osim onih koje je već ugradio. Ugradnja dodatnog filtera bila je prednost za tužitelja, samo u cilju lakšeg čišćenja mašine.

Naime, tuženi je ugradio filtere na samoj instalaciji dovoda iz boca kisika, čija je uloga bila da sve nečistoće iz boca, ako ih eventualni ima, spriječi. Međutim, od mjernog uređaja u kojima je filter pa do samog lasera, prostire se cjevovod cca 50-100m i korištenjem kisika

posebno slabijeg kvaliteta u dodiru sa bakrom, pošto je bila bakarna instalacija stvaraju se nečistoće bakra koje se transportuju do ventila.

U konačnici vještak je zaključio da se zamjena ventila i filtera koju je izvršio tužitelj ne može dovesti u vezu sa radom tuženog na ugradnji gasne instalacije, iz razloga što je nakon završetka instalacije tuženi izvršio propuhivanje sistema uz prisustvo predstavnika tužitelja nakon čega je instalacija puštena u rad i same mašine su radile određeni period, a prilikom same instalacije izvršeno je čišćenje cjevovoda, što je i zapisnički konstatovano.

Shodno svemu navedenom, ovaj sud nalazi da u konkretnom slučaju nisu postojali materijalni nedostaci u gasnoj instalaciji koju je izvršio tuženi, u smislu člana 479. ZOO-a, obzirom da je iz nalaza i mišljenja vještaka mašinske struke, koji je ovaj sud u cjelosti prihvatio kao stručan i objektivan, nedvojbeno utvrđeno da filter F11, nije redovna komponenta gasnog cjevovoda, da isti nije morao biti ugrađen prilikom montaže, niti da je tuženi to morao znati i predvidjeti njegovu ugradnju, a što sve ujedno znači da se početna neugradnja filtera, ne može podvesti pod propust tuženog prilikom ugradnje plinskih instalacija.

Iskazi direktora tužitelja D. P., te iskazi svjedoka i to Č. A., O. D., B. M., M. S., B. S., M. M. i G. A., su prihvaćeni u pogledu dogovora oko izvršenja posla, te događaja koji su uslijedili nakon ugradnje gasne instalacije od strane tuženog, jer su suštinski saglasni jedan sa drugima, kao i ostalim provedenim dokazima.

Iskazi su prihvaćeni i u pogledu utvrđivanja uzroka koji su doveli do nastanka smetnji u radu lasera, međutim istim se ne mogu prihvatiti u pogledu pitanja koji se tiču nedostatak u ugradnji, posebno iskaz B. S., jer je na to pitanje u okolnostima konkretnog slučaja objektivne i stručne odgovore mogao dati jedno vještak mašinske struke.

Činjenica ne prihvatanja izrade projektno tehničke dokumentacije, od strane tužitelja, a što znači da nije postojao projekat montaže gasne instalacije za snabdijevanje gasom lasera, se samo može staviti na teret tužitelju u smislu dokazivanja svojih navoda u ovom predmetu, a to je da faktički tuženi nije poduzeo sve neophodne radnje prilikom montaže gasne instalacije, tačnije da isti nije obavio svoje zadatke na način na koji je dogovoreno, obzirom da iz potpisanih naloga od 15. i 16.05.2019. godine, proizilazi da je sam tužitelj naveo da su svi radovi uredno završeni.

Imajući u vidu sve dokaze, na teret tužitelju, u smislu mogućnosti dokazivanja, se može staviti i činjenica da kao naručilac posla nije zaključio Ugovor sa jasno definisanim pravima i obavezama tuženog, na osnovu čega bi eventualno mogao prigovarati ne kvalitetno izvršenom poslu od strane tuženog, odnosno eventualno materijalnim nedostacima.

Imajući u vidu da nije dokazana uzročno posljedična veza između postupanja tuženog i kvara/oštećena dijelova na laserima tužitelja, koji su zamijenjeni, to ovaj sud nalazi i da nisu ispunjeni uslovi za primjenu član 154. i 155. ZOO-a, pa je shodno navedenom nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke irelevantan.

Prema tome, kako se zamjena ventila i filtera, koju je izvršio tužitelj, ne može dovesti u vezi sa radom tuženog na ugradnji gasne instalacije, te kako se ne može prihvatiti stav tužitelja i

prvostepenog suda da je tuženi faktički preventivno odmah trebao ugraditi dodatne filtere F11, obzirom na jasno stajalište vještaka mašinske struke, da se ne radi niti o uobičajenoj radnji, niti se isto može podvesti pod obavezu tuženog koja je dogovorena, a niti u nestručan rad tuženog, to je prvostepena presuda preinačena u smislu člana 229. stav 1. tačka 3. ZPP-a.

Odluku o troškovima postupka ovaj sud je donio primjenom člana 397. stav 2. ZPP-a, a u vezi sa članom 383., 386. stav 1. i 387. ZPP-a, pa je našao da tuženom, koji je u cjelosti uspio sa sporom i sa žalbom, pripadaju slijedeći troškovi:

- Pristup pripremnom ročištu održanom dana 14.03.2022. godine (član 13. stav 1. tačka 1. b) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 1.062,00 KM(prosječna neto plata u FBiH za mart 2022. godine);
- Pristup nastavku pripremnom ročištu dana 14.04.2022. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 531,00 KM;
- Pristup nastavku pripremnom ročištu dana 05.09.2022. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 570,00 KM;
- Pristup odgođenoj raspravi dana 10.11.2022. godine (član 13. stav 1. tačka 6. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 290,25 KM;
- Pristup glavnoj raspravi dana 04.04.2023. godine (član 13. stav 1. tačka 1. c) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 1.233,00 KM;
- Pristup nastavku glavne rasprave dana 13.06.2023. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 616,50 KM;
- Pristup nastavku glavne rasprave dana 27.06.2023. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 616,50 KM;
- Pristup nastavku glavne rasprave dana 27.09.2023. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 630,00 KM;
- Pristup nastavku glavne rasprave dana 13.10.2023. godine (član 13. stav 1. tačka 5. a) i 12. Advokatske tarife), u iznosu od 630,00 KM;
- PDV- 1.050,47 KM;
- Troškovi vještačenja u iznosu od 700,00 KM;
- sastav žalbe, u iznosu od 1.338,00 KM (član 13. stav 1. tačka 2. a) i 12. Advokatske tarife;
- PDV-17%, u iznosu od 227,46 KM

Ukupno 9.495,18 KM.

**Predsjednik vijeća
Sudija
Jasmina Muratović**